

У науку – з чужим розумом?

Анатолій Романенко,

заступник головного редактора журналу

***Плагіат.** Привласнення авторства на чужий твір науки, літератури, мистецтва або на чуже відкриття, винахід чи раціоналізаторську пропозицію, а також використання у своїх працях чужого твору без посилання на автора.*

***Великий тлумачний словник сучасної української мови**
К.; Ірпінь; ВТФ „Перун”, 2005. С. 977.*

Плагіат – слово звучне, навіть, може, й красиве. Заграничне. По-нашому ж це буде, якщо перекласти з дзвінкої латини, дуже банально – крадіжка. А персона, котра вдається до такого ремесла, зветься не інакше, як злодієм. А злодій є злодій – хоч латиною користуйся для визначення (плагіатор!), хоч рідною українською.

Прикро, але плагіатор з краденим товаром проник і на шпальти нашого видання. І ще прикріше, що цього молодого чоловіка і ми в редакції, і його науковий керівник, людина дуже шанована в колах вчених політологів, вважали перспективним науковцем.

Отже: в нашому журналі №2 за 2003 рік було оприлюднено статтю „Концептуальна еволюція теорій глобалізації” за підписом магістра міжнародних відносин Максима Кравчука. Як з’ясувалося (завдяки пильності однієї з читачок часопису), справжнім автором статті є зовсім не пан Кравчук, а доктор соціологічних наук Дмитро Іванов із Санкт-Петербурга. „Вклад” „молодого обдарування” в розвиток теми обмежився тільки перекладом з російської, вилученням графіків та незначними скороченнями тексту.

Дивом дивуюсь: 1) Невже шановному аспірантові метикувалося, що не схоплять за руку? Інших хапали, а ось йому „пофартить”? Та не було в історії плагіаторства такого випадку: усіх ловили! Навіть коли промишляєш у безмежжі Інтернету. 2) Як тепер дивитися в очі молодим колегам, сивочолим наставникам? 3) Як далі бути з наукою? Адже куди не поткнешся навіть з талановитим, вистражданим, до останньої титли власним-власним витвором, виникатиме підозра: а чи не вкрав?

Тавро...